

יוסף טחן נדון למוות. כמה ימים לפני שנעצר צולמה תמונה זו בברית המילה של בנו הרביעי, ברוך

מונולוג עם ויאולט טחן

ויאולט ויוסף טחן בחתונתם. לא ארים טלפון לאיש.

אמנון והרובה. אבא שלח לי מהכלא.

בלילות אני נוכח לפעמים, אבל ביום אני מחייכת, משחקת בשבילים. בטח, ספרתי להם הכל. הילדים חייכים לרעת הכל ולהבין, לא משנה הגיל. נכון שהגדולים — רחלי ואמנון — מכינים יותר מאשר הקטנים. גם הם יבינו. המורות והגננות שלהם יודעות את המצב.

אני נמצאת כל היום עם הילדים. עברתי רק כשהייתי פעם בהריון. היום, איך אני יכולה לעבוד? את יודעת כמה לוקחת מטפלת? אז אני מתקיימת

חשבון נפש עם דפנה בוק

אמנון (7): אני כותב לו כל יום. אני מדבר אליו כל בוקר וכל לילה, לפני שאני הולך לישון. בטח, אני מתגעגע אליו, נורא מתגעגע אליו. במחברת שלנו הייתי צריך להשלים: "אלו פגשתי גמד כזה — הייתי מבקש ממנו..." או השלמתי: "הייתי מבקש יפית (5): אני מצוירת לו הרבה, הרבה יותר מאמנון. הוא (אמנון) צייר את אבא יושב בכלא. ויאולט: רק בשבילם אני חיה.

"אני לא מעזה

לחשוב על העתיד!"

מתוחכמת לעשיית נפשות וקניית אהדה ציבורית.

מישפחת טחן מתגוררת בשיכון באשדוד — דירה נקיה, ריהוט פשוט. הסיטואציה של אב בכלא, שגורלו אינו ידוע, יצרה אווירה מיוחדת במישפחה: הילדים בוגרים מכפי בני גילם, והיחסים ביניהם חבריים מעבר ליחסים משפחתיים רגילים. חלוקת התפקידים במישפחת טחן ברורה: אמנון בן ה-7 הוא הפיקח, הוא אבי המשפחה בקטן, יפית, המבקרת בגן-החובה, היא השובבה. ברוך, בן השנה וחמישה חודשים, הוא מרי הפינוקים של כולם, ועל רחלי הבוגרת, בת ה-8, מדברים הקטנים בהערצה. לה קשה מכולם להתמודד עם המצב שאליו נקלעה.

כשביקרנו בבית-טחן היא שכבה חולה בחדרה, סירבה לצאת. אין היא מאושרת מהתופעה הנקראת תיקשורת.

חוץ מזה כימעט ולא ניתן להרגיש בחבל-התליה המתנודד מעל ראשו של אבי המשפחה. הילדים מספרים את חוויותיהם בבית-הספר ובגן. מראים תמונות וציורים, ואילו ויאולט שומרת על חזות מחוייבת.

במבט ראשון נדמה כי אולי אינה קולטת את משמעות הסיטואציה שנכפתה עליה. תוכן דבריה מעיד על ההיפך. אולי היא מנסה לעטוף את מישפחתה מפני הרע ביותר, אולי השלימה עם הצפוי לה, ואולי באמת לא התפנתה לחשוב על כך לעומק, מחמת טרדות היומיום. את מה שהיה כתוב בעיתונים באחרונה, אודות בעלה ואודותיה, עת התפרסם (בטעות) שנדחה עירעורו על גזר-דין המוות, לא הספיקה לקרוא. כשהסתבר לה שעיתונאים, שלא ביקרו כלל בדירתה, דיווחו על כני ויבבות, הגיבה בתמיהה, ותו לא. בין אם יומתק גזר-דינו של טחן ובין אם לאו, דבר אחד ברור: גיבורה לאומית חדשה לא תצמח כאן.

פרופיל נמוך

בחודש הבא יוכרע בבית-הדין המצרי העליון גורלו של הישראלי יוסף טחן.

עורך-הדין הישראלי צבי לידסקי ופרקליט מצרי, שהסכים לייצג את טחן בתנאי ששמו לא יפורסם, עירערו על גזר-דין המוות שנגזר עליו, בעון הברחת הירואין.

טחן נתפס, כשהירואין על גופו, בחודש אוגוסט, לפני שנה וארבעה חודשים. רצה הגורל — או מזל-ביש, כפי שמכנה זאת ויאולט אשתו — ובמצריים הכריזו אז מילחמת-חורמה על נגע הסמים. בעיקר בות זאת החומרו העונשים הנוגעים לסחר-סמים. טחן, תושב אשדוד ואב לארבעה ילדים קטנים, מהווה פרט סטטיסטי במילחמת השילטונות המצרית בסמים. אולי פרט מסובך יותר, בגלל לאומיותו הישראלית.

דווקא על רקע הסערה הציבורית המתחוללת מזה כמה שבועות בעניינו של ויליאם נקש, בולט השקט בעניינו של טחן, הסיבה נעוצה אולי בשוני שבין רינה נקש, אשתו הלוחמת-סוערת של ויליאם, לבין ויאולט טחן, אשה שקטה, נאה, כחולת-עניינים, נעימה, בעלת טון דיבור מהוסס מעט.

ויאולט לא ביקשה את המונולוג הזה. להיפך — בתחילה פחדה להיחשף, בעיתוי כל-כך עדין עבור מישפחתה. היא אינה מנסה לשחק גיבורה מוכרת. אינה משתמשת במודלים לחיקוי. היא מתלבטת בקול מה עליה לעשות, כיצד עליה לנהוג, כדי לסייע לבעלה.

המשטות שלה שובה-לב.

כשהיא מספרת על הזעזוע שנגרם לה, כשנודע לה שבעלה נשא סמים על גופו למטרות מיסחר — ומגנה זאת בשקט — ניכר שהיא פשוט מבטאת את אשר בליבה. לא נראה כי יש כאן איזו טכניקה

המבטחת-הכנסה. אני עושה הכל לבד בבית: מנקה, מבשלת, אופה אפילו את הפיתות והלחם לבד. הילדים שלי כבר יותר מדי מפונקים. לא אוהבים לחם קנוי. הם עוזרים לי יותר מאשר קודם. יפית: אני מטאטאה לה. אני דווקא